

*Omringd door zijn gezin
gedragen door het ingetogen gezang van zijn kinderen,
zeilt hij ... "Gods stilte tegemoet".
Hij hoort ons door zijn hart...*

Hij is bereid.

(Naar Felix Timmermans)

De heer
LOUIS GONNISSEN

Weduwnaar van mevrouw Mia Van kerckhoven

Geboren op 29 december 1928 en overleden op 26 april 2022,
gesterkt door het laatste Heilige Sacrament

Dit melden u:

Lieven Gonnissen,
kinderen en kleinkinderen,
Lutgarde en Boudewijn Gonnissen - Van Ussel,
kinderen en kleinkinderen,
Jan en Ria Gonnissen - Wyckmans,
kinderen en kleinkinderen,
Christine en Georges Gonnissen - Van Ussel,
kinderen en kleinkinderen,
Jef en Christel Gonnissen - De Backer,
kinderen en kleinkinderen,
Paul Gonnissen †,
Els en Erik Gonnissen – Rammeloo,
kinderen en kleinkinderen,
Bart en Mary-France Gonnissen – Thieleman,
kinderen en kleinkinderen,

zijn gezin.

Zijn uitvaart houden we in strikte intimiteit in zijn parochiekerk.
We vieren zijn heengaan in familie.

*Uitvaartzorg De Lelie - Tel. 03 434 33 32
www.uitvaartzorg-delelie.be*

Papa -Bompa- werd geboren op 29 december 1928, dikke 93 jaar geleden. Als 'primus perpetuus' studeerde hij af aan het jezuïetencollege tijdens de oorlogsjaren, jaren die voor zijn gezin bitter en hard waren. Zijn kansen om verder te studeren waren verkeken. Maar gezegend met een briljante geest -scherp verstand en fenomenaal geheugen- zocht en vond hij beroepsmatig zijn weg. Hij leerde mama kennen dankzij de muziek: beiden speelden viool in een plaatselijk orkest. Ze trouwden en kregen een 'kroostrijk' gezin: 8 kinderen zagen het levenslicht, Paultje overleed later. Mama bestierde haar huishouden en papa zorgde voor de kost en voor de nodige discipline. Als ervaren KSA-leider ging die rol als vader-patriarch hem best af. De lat lag thuis zeer hoog, en dat op alle vlakken. Met twee ouders die perfectionistisch waren in alles wat ze aanpakten, was er geen ontkomen aan. Je kan het zo gek niet bedenken of het gebeurde bij ons in eigen beheer. Half werk is aan ons niet besteed, dat leerden we van hen. Nu we zelf al wat ouder worden, stellen we vaak vast dat we best goed hebben opgelet tijdens onze opvoeding. Veel spreuken of citaten, muziekstukken, etc. zitten in ons systeem zonder dat we ze ooit zelf leerden op school of elders. We kregen ook een groot 'rechtvaardigheidsgevoel' mee, de drive om dingen aan te pakken en het lef om je te engageren, liefst voor de goede zaak. We mogen ons zalig prijzen dat we dankzij onze ouders en het gezin waar we opgroeiden, veel kansen kregen. Ook om gelovig te worden. Tot zijn laatste maanden was papa lector en zong hij in het parochiekoor, waar we zo goed als met z'n allen jaren gezongen hebben. Nadat mama 17 jaar geleden overleed na meer dan 50-jaar huwelijk, leefde papa alleen. Op karakter deed hij zijn ding en zorgde hij alweer zowat voor alles zelf. Het werd voor hem ook

een periode van herbronnen en met de jaren werd hij milder. Al bleef zijn karakter sterk en zijn geest onafhankelijk. Hij was diep gevoelig en kon tot tranen toe bewogen worden door schoonheid. Maar emoties delen was nooit zijn sterkste kant. Hoogbegaafd en lichtelijk autistisch zouden etiketten zijn die hij heden ten dage zeker opgekleefd zou krijgen. Van zijn fenomenale kennis en zijn capaciteiten als leraar maakten we handig gebruik om de kleinkinderen die Latijn of Grieks studeerden waar nodig door hem bij de les te laten houden. Ook dat deed hij met verve: alles drilde hij er vastberaden in. De verwachtingen lagen ook hoog voor het feesten in familie. Die kunst hebben we thuis geleerd: mooi gekleed, lekker eten, fijne dranken. Die traditie zetten we verder. Toen hij aan zijn laatste reis begon, hebben wij intens verbonden hem veel warmte en nog meer liefde als bagage meegegeven. Als een kleine clan van intimi hebben we aan zijn sterfbed door het zachtjes zingen van vierstemmige Bach-koralen, eenvoudige Marialiederen, het Weesgegreet en het Onze Vader, het Wolgalied, en andere van zijn lievelingsmelodieën de hemelpoort voor hem open gezongen. Zo zeilt papa niet langs regenbogen maar op de tonen van wat wij ingetogen voor hem zongen, "Gods stilte tegemoet". Hij zal mama en al die lieverds die al heengingen, daar ongetwijfeld de groeten doen. Want dat geloofde hij rotsvast: hij zou ze allemaal weerzien. En ook dat hebben we op familiefeesten herhaaldelijk samen gezongen met Stef Bos: "...maar papa ik lijk steeds meer op jou... Jij gelooft in God. Dus jij gaat naar de hemel... papa ik hou steeds meer van jou..." en dan veranderden we de tekst: we komen elkaar na de dood heel zeker nog tegen.

Je kinderen.